

JANUÁR

Sobota, 1. januára

Vyliezla som z postele ako Nosferatu približne pred hodinou a v ústach som mala chuť, ako keby som žula slamu. Minibar je celkom prázdny a nikde v hotelovej izbe neviem nájsť pohár. Musela som sa teda napiť priamo z kohútika. Dočerta, mám totálnu opicu a v zrkadle nespoznávam vlastnú tvár. Lucy ešte stále spí na druhej posteli a ja sa odmietam obliecť a vyjsť von medzi ľudí.

Ale stálo to za to. Včerajšia párty bola skvelá! Každý rok sa všetci stretáme v hoteli Sapphire (predražený moderný hotel v centre mesta), aby sme sa rozlúčili so starým rokom. Zakaždým sa potom čudujem, že nám tam ešte nezakázali vstup. S Lucy sme prišli o tretej, ostatní už boli ubytovaní. Výťahom sme sa vyviezli na naše poschodie, a ťahajúc za sebou zbytočne veľké kufre, sme sa snažili nájsť izbu číslo 413. Pracujem s Lucy už dva roky a nikdy ešte nikam neprišla načas. „Stavím sa, že všetci sú už opití,“ povedala Lucy, „a rozdávať si to s niekým. Určite sú všetci pooblievaní Moëtom a vymenili si medzi sebou spodnú bielizeň.“

Keď sme konečne našli našu izbu, nemotorne som otvorila dvere kartou. „Ježišmária, prečo stále myslíš iba na jedno? Inak, meškáme len polhodinu. Hazel určite prezerá ceny minibaru, Kevin si možno o chvíľu pôjde dať pivo a Oliver si najskôr...“

„Užíva fajku od tej jeho Španielky,“ dokončila Lucy. „Ako sa to vlastne volá?“

„Pedra. Stretli sme sa len raz a omylom som ju nazvala Pedro.“

Lucy hodila kabát na posteľ pri okne a zapla televízor. Ja som sa začala vybaľovať a rozmyšľala som, načo som si vlastne priniesla štyri páry topánok.

HRIEŠNY ZOZNAM

„Oblečieš si tie zelené?“ opýtala som sa Lucy a premerala som si svoje jednoduché čierne šaty.

„Hej. Ale s mojimi červenými vlasmi budem skôr vyzerat' ako írsky Riverdance tanečníčka.“

Zatiaľ čo Lucy napodobňovala írsky tance, odobrala som sa do sprchy. Tešila som sa na večer. Spomenula som si na minuloročnú párty. Lucy sa vtedy tak opila, že zaspala vo výtahu a Oliver sa schoval v mojej spálni za dvere a nastrašil ma, až som si od strachu cvrkla do nohavičiek.

Tok mojich myšlienok prerušilo kopanie na dvere a známy dublin-
ský prízvuk.

„Phoebe, idem dnu, tak si zakry šušku.“

Schmatla som uterák a obtočila ho okolo seba práve vo chvíli, keď Oliver otvoril dvere.

„Doriti, Oliver!“ skríkla som a otočila som sa mu chrbtom. „Dopraj mi trochu súkromia! Choď očumovať Pedrove kozy.“

„Volá sa Pedra. A neprišiel som si obzerať tvoje kozy, hoci nepopieram, že sa mi páčia. Večera je o siedmej. A ešte niečo som chcel povedať, ale pri pohľade na Lucy a jej írsky tance mi prišlo smutno za červenovláskami u nás doma a zabudol som.“

„Fajn, keď sa oblečiem, prideme. A teraz choď otravovať niekoho iného.“

Po hodine a dvoch pohároch vína sme sa s Lucy ešte stále chystali. Rovnako ako každý rok, aj teraz sme mali v pláne ostať do polnoci relatívne triezve. Väčšinou sa nám však podarilo poriadne to roztočiť ešte skôr, ako začalo odrátavanie konca starého roka a potom sme všetci obracali poldecáky, až kým sme nepopadali na zem. Bolo zrejmé, že tento rok to skončí rovnako. „Aspoň tu nie je s tebou Alex,“ povedala Lucy, keď si naťahovala pančuchy. „Ten chlap dokázal minulý rok znu-

diť vari každého svojimi rečami o práci. A pri tom je to len fyzioterapeut, nič zaujímavé.“

„Viem.“

„Chápeš, celý čas spával so svojou šéfkou a pokojne o nej hovoril, ako by sa nechumelilo –“

„Dost' už!“ zakričala som. „Nekaz mi náladu rečami o tom chumajovi. Skončilo to. Teraz sa musím posnažiť nájsť niekoho, kto nie je úplný blázon.“

„Len si nenasad' latku privysoko,“ zasmiala sa Lucy. „Okrem toho, nemyslím, že potrebuješ nového frajera, Phoebe. Chce to len sex! Po sexe je všetko lepšie.“

„Môj sexuálny život je fajn, ďakujem. Skôr potrebujem ďalší drink.“

S Hazel a Kevinom sme sa stretli pred večerou v bare. Už mali za sebou jednu fľašu šampanského. Hazel si všimla, ako si prezerám takmer prázdnu fľašu.

„Dnes sme konečne bez detí. Tak si to poriadne užijeme.“

„Vôbec ťa nesúdím. Ja oslavujem fakt, že nemám deti, každý večer,“ povedala som.

Hazel vyzerala v pastelovo ružových šatách priam božsky. Blond vlasy mala vyčesané do chvosta a ozdobené drobnými kamienkami. Jej manžel Kevin mal oblečený tradičný kilt. Veľmi mu to pristalo. Obaja pôsobili príjemne a upravené. A ja som si vo svojich čiernych zavínovacích šatách, červených topánkach a s účesom, ktorý mám už od roku 1995, začala pripadať akosi nudne.

„Oliver a Pedra ešte neprišli?“

„Súdiac podľa toho, ako sa po sebe liepali vo vestibule, čudoval by som sa, ak by vôbec vyšli z izby,“ zasmial sa Kevin. Potom sa zamyslel, akoby sa snažil predstaviť si, čo asi tak robia.

HRIEŠNY ZOZNAM

Do hlavnej sály, kde sme všetci sedeli pri nádherne prestretých stoloch s bielymi ozdobami a zelenými a červenými dekoráciami, vošiel čašník. Vyzeral zmätene. V miestnosti muselo byť azda aj sto hostí odetých v škótskom tartane. Vládla tam úžasná atmosféra. Pri stoloch sedeli aj skupinky hipsterov v elegantných klobúkoch. Určite boli pripravení zavesiť na Instagram fotky svojich jedál hneď, ako im ich prinesú. Pri ďalšom stole sedeli mladší chlapci, ktorí sa, samozrejme, stihli opiť, ešte kým začala večera a sem-tam sa medzi hosťami nachádzali tiež páry v stredných rokoch, ktoré medzi nás akosi nezapadali. Podávalo sa tradičné škótske jedlo: mäsový koláč, ovčí haggis a nejaká tofu zvláštnosť pre vegetariánov.

„Pozrite na tie príbory,“ povedala Lucy a zdvihla striebornú lyžicu k tvári. „Také by som chcela mať doma.“

„Tak si ho teda ukradni,“ povedala som zo žartu. Všimla som si však výraz jej tváre.

„Počuj, ty kleptoška. Nieže ho *naozaj* potiahneš. Pamätáš, ako si minulý rok musela zaplatiť za ten župan?“

„Hej, ale príbory určite nemajú priradené k číslam izieb. Minule to bola iba hlúpa chyba.“

O desať minút neskôr vošiel Oliver dôležite do miestnosti. Na tvári mal šibalský úsmev. Za ním kráčala Pedra, žena taká krásna, že by som najradšej jednu vylepila jej a potom hneď aj sebe. „Konečne! Čo ste sa niekde zatúlali?“ opýtala som sa, hoci som presne vedela, čo bolo vo veci.

„Nie,“ odvetila Pedra vcelku vážnym tónom.

„Zomieram od hladu,“ povedal Oliver a vytrhol Lucy z ruky pečivo, ktoré si práve natierala maslom. „Kedy prinesú jedlo?“

„Radšej by si mi mal zaobstaráť nejaké náhradné uhľohydráty, inak neručím za svoje činy,“ zavrčala Lucy.

„Za tie neručíš nikdy,“ poznamenal afektovane Oliver a položil jej pečivo na tanier. „A teraz prípitok!“ Všetci sme zodvihli poháre. „Na mojich dobrých priateľov: Hazel a Kevina, ktorí popreli moju životnú teóriu, že každé manželstvo je len pretváarka. Na Lucy, ženu, pred akými ma matka vždy varovala. Na Phoebe, moju najstaršiu a najzábavnejšiu priateľku a nakoniec na moju krásnu priateľku Pedru, ktorej sa vopred ospravedlňujem zato, ako tento večer neskôr dopadne... och, a ešte nesmieme zabudnúť na všetkých nových priateľov, ktorých si tu dnes nájdeme a ktorých zrejme aj rýchlo stratíme, kvôli nášmu nemiestnemu správaniu. Takže poďme nato!“

Jedli sme a smiali sa, tancovali a do polnoci už boli moje topánky pod stolom. Vyfajčila som asi 17 000 cigariet a prichádzala na mňa *Už navždy ostanem sama* novoročná nálada. Spočiatku k tomu prispel fakt, že začali hrať sladáky. Našťastie si to Hazel všimla a rýchlo začala pracovať na náprave.

„Myslíš na Alexa?“

„Áno, stále mi chýba.“

„Ale nie, to ti chýba len predstava o ňom. Či skôr predstava o tom, aký bol.“

„Alebo by mohol byť.“

„Presne!“

„Na začiatku bol taký očarujúci.“

„To bol aj Ted Bundy, a nakoniec sa z neho vykľul násilník a vrah,“ poznamenala vtipne.

„Vždy som si myslela, že Bundy by bolo skvelé meno pre psa.“

„Sústred' sa, Phoebe.“

„Pozri, možno som sa dosť nesnažila. Boli predsa aj chvíle, keď bol pozorný a jemný. Možno som –“

HRIEŠNY ZOZNAM

„A možno nie, Phoebe. Ktovie. Ale *ty* si ho nepodviedla a *on* teba áno! Podvádzal ťa štyri mesiace. Takže to sú štyri mesiace klamstiev voči tebe a jeho milenke! To u neho nenaznačuje žiadne väčšie kvality.“

Prevrátila som do seba pohárik tequily. „Prečo vždy priťahujem takých hajzlov? Nikdy nenájdem nikoho poriadneho.“

„Neboj sa, nájdeš si nového. Možno by si mala skúsiť niekoho, kto je iný ako tvoje zvyčajné typy.“

„Napríklad ženu?“

„Nie, mala som na mysli niekoho, koho by si normálne nezvažovala, ale – a to je dôležité – niekoho, kto by si ťa vážil.“

„ÁNO!“ vykrikla som, čo vyľakalo muža v kilte, ktorý stál vedľa mňa. „Tento rok si niekoho nájdem. Niekoho iného. Niekoho úžasného!“

„Všetko je len na tebe. Toto je tvoj rok, dievča. Tak si ho uži. A teraz poďme tancovať, kým sa všetci zmeníme opäť na tekvice.“

A tak som tu, prvý deň môjho nového roka. A jediné, čo ho zatiaľ ozvlášťňuje, je poriadna opica, nová vyrážka na brade a kabelka plná príborov, ktoré Lucy ukradla z reštaurácie. Idem spať do postele.

Nedela, 2. januára

Dnes som sa rozhodla, že sa pustím do môjho novoročného predsavzatia a zapracujem na tom, aby zo mňa bol lepší a užitočnejší človek. Odmietla som tak klasické: schudnem, zarobím viac peňazí, zruším si z Twitteru všetkých, čo používajú iritujúce skratky. Namiesto toho som si položila otázku: ak by som mohla prežiť minulý rok ešte raz, čo by som urobila inak? Každý rok si dám rovnaké biedne predsavzatia a ešte nikdy sa nič nezmenilo. Potom sa vždy čudujem, načo som si vôbec dávala tú námahu. Takže tento rok sa budem sústrediť iba na jednu vec a naozaj sa budem snažiť splniť ju. Čo by to však malo byť? Rozmýšľam, čo vlastne bolo zlé vo vzťahu s Alexom, ale zdá sa,

JANUÁR

že nebol nikdy v poriadku. A to aj predtým, ako si začal so slečnou Kozatou. (Asi by som sa mala správať ako dospelá a volať ju Susan, lenže to by dostatočne nevyjadrovalo moje pohrdanie.) Keď sme sa prvý raz stretli, bola som šťastná, že taký krásny, vysoký muž prejavil záujem práve o mňa. Zaplatila som teda za všetky drinky a keď večer končil, vtisla som mu do ruky svoje telefónne číslo. Dva dlhé týždne sa mi vôbec neozval. Teraz mi je jasné, že už vtedy som mohla niečo tušiť. Počas celého nášho vzťahu si odo mňa držal odstup a len príležitostne z času na čas ukázal, že vie byť aj zábavný a vnímavý. Ale len vtedy, keď sa mu chcelo. Takže zatiaľ čo som sa túžila vznášať v siedmom nebi, v skutočnosti som tam mala šancu nakuknúť len občas. Akoby mal ten hajzel doktorát v manipulácii s ľuďmi. Prisahám, ak by si niekto v slovníku vyhľadal slovo „chrapúň“, určite by tam bola jeho fotka, ako drží moje srdce a možno aj odťatú hlavu a tvári sa pri tom víťazoslávne. Akoby som nikdy nemohla splniť jeho očakávania... Nebola som dosť vzdelaná, upravená, či dosť zaujímavá. Skrátka som mu nestačila. Premrhala som štyri roky života s niekým, kto so mnou vlastne ani nechcel byť. A to človeku na egu veľa nepridá. Taká strata času.

Sedenia u psychológa ma za posledný rok stáli vyše päťsto libier. Asi štyridsaťročná terapeutka, Američanka Pam Potterová, má síce meno, ktoré pripomína meno záhradného trpaslíka, ale vždy ma ochotne vypočuje, keď nadávam alebo fňukám o tom, čo sa stalo. Samozrejme, výmenou za päťdesiat libier za hodinu (treba však uznať, že bola lacnejšia ako psychológovia s vážnejšie znejúcimi menami). Vždy mi povie: „Počúvam vás, Phoebe.“ Skutočnosť, že má dve zdravé uši, najskôr nasvedčuje, že tomu naozaj musí byť tak, hoci mi to veľmi nepomáha. Musím ale priznať, že som prišla k nasledujúcim záverom: a) celá záležitosť s Alexom ma stále hnevá, b) aj keď som v našom vzťahu nebola vždy bez viny, zaslúžila som si niečo lepšie. Nie, zaslúžim si niečo lepšie. Tento rok teda zabudnem na Alexa a všetko s ním spojené.